

Granito di Belmonte. Kakor znano, se je svoj čas sprl z našim zunanjim ministrom.

Narodna pogajanja v Pragi so zopet popolnoma pretrganja. Zopet ni prišlo do sporazumljenja med Nemci in Čehi. Gospodarska škoda, ki sledi tej norosti, je naravnost velikanška.

Ljudsko štetje je v nekaterih mestih že končano. Dunaj ima n. pr. 2,004.291 prebivalcev (pred 10 leti jih je imelo 1,648.335). K temu pride še 26.543 aktivnih vojakov.

Prvaško gospodarstvo. Slovenski listi vedno vpivajo, koliko občinskega denarja izdaja mesto Gradec v nemško-narodne namene. Ako vse skupaj zračunamo, znaša ta svota letnih 6155 K, kar za tako veliko mesto gotovo ni pretirano. V Ljubljani pa gospodarijo že leta sem slovenski narodnjaki. Glasom zadnjih podatkov izdajajo ti prvaki v enem letu v narodne namene 62.200 K. Premisliti se mora, da ima Ljubljana le 40.000 prebivalcev, vendar pa izdaja 10 krat več nego Gradec v narodne namene. Ni čuda, da je ta prestolica prvaškega gospodarstva in prvških polomov tako grozovito zadolžena, da njeni prebivalci že komaj izhajajo od samih plačil. Občina je prvakom ravno tudi le molzna krava v njih politične namene.

Stajersko-kranjska železniška konferenca. Da se doseže nekak sporazum glede nameravane zgradbe novih za zvezo Dunaj-Dalmacija-velevažnih železnic, sklicala se je konferenca, ki se je vršila 14. t. m. v Gradcu. Za Stajersko so se je udeležili Edmund grof Attems, deželni odbornik dr. Link in deželni poslanec Jos. Ornič, ki se je za te načrte že velikih zaslug pridobil. Kranjsko deželo pa sta zastopala deželni glavar pl. Šuklje in stavbeni nadsvetnik Klimar. S to konferenco napravil se je v tem vprašanju velik korak naprej.

40 letnico praznuje te dni nemška država. kakor znano, je bila preje razkosana v male državice. Po vojski l. 1870/71, v kateri so bili Francozi grozovito premagani, posrečilo se je velikemu Bismarcku, zediniti te državice v enem skupnem cesarstvu. Prvi cesar je bil dotedanji pruski kralj Viljem I. V teh 40 letih postala je Nemčija močna in krepka. Obenem postala je pa tudi najzvestejša zaveznica naše države.

Na Rumunskem zahteva vlada 200 milijonov frankov za armado. Vojaški moloh žre pač po celem svetu kri in mozek narodov.

Dopisi.

Iz okraja sv. Lenart sl. g. Ljubi „Stajerc“, vredno bi bilo, da bi enkrat delo našega Roškarja in njegovih prijateljev v okrajnem zastopu malo ožigosili, ker to delo je za nas plačevalce naravnost nevarno, ter nam bode gotovo višje doklade prineslo. Preglejmo si samo zidanje ceste. Mi nismo nasprotniki dobrih cest, ali kako se pri nas zidajo, je škandal. Preglejmo si zidanje ceste skozi občino Porčič, katera se že 10 let gradi in še vedno ni gotova. Na kratak del je gotova, na kratak del začeta in večji del pa še taka, kakor je bila. Tisti deli ki so začeti in niti gotovi niso, pa so že za popravilo. Tedaj dvojno delo in dvojno plačilo! Saj Roškar in Kramberger ne plačata, pač pa kmeti. Ta cesta še ni gotova in začel, pa samo začel je okrajni zastop zidati cesto skozi Senarsko na Sv. Anton. Zakaj so to cesto samo zidati začeli? Da bi volilce goljufali, ker obečajo jo že od Abrahama sem. In s to cesto ravno tako delajo, kakor z ono skozi Porčič. En del začeti, nič gotovo, tako da sedaj nihče ne more več voziti. Zakaj pa bi se ne bi tisti deli ceste, katere so začeli delati, tudi izgotovili? Zakaj pa je okrajni zastop od občine Senarske že prej denar zahteval za to cesto, kak še so je merili? In zakaj še okrajni zastop od te občine sedaj več zahtevlje, ko še vendar to delo ni toliko veljalo, kakor je ta občina plačala? Ako mora občina toliko denarja šteti, si lahko sama ceste zida. Zida znabiti okraj dele ceste samo zato, da bode potem lahko višje je doklade zahteval? Ako ima tajnik Kramberger toliko časa, da lahko proti nemški šoli agitira, mora tudi za okraj čas imeti. Ker nemške šole ne bode Kramberger in tudi ne okraj plačali, pač pa to kar okrajni zastop preveč in skozi nečuvnost za okrajne ceste izda! To nedeljo 22. t. m. ob

3. uri bode v sv. Lenartu shod. Na tem shodu bode treba tudi o prvškem gospodarstvu v našem okraju govoriti.

Iz Vurberga. Smešnica: (V hišo stopi gospod, ki se je nekoč zaklel, da ne prestopi praga dotične hiše. Šlo se je menda tistikrat za nekega zgubljenega otroka. Ker pa so se bližale zopet občinske volitve, trebalo se je vendar ponizati, ker v tej hiši je — moč). Na pragu sreča domačo dekle Paulo. Gospod: Kako si blede, Paula! Kaj ti je, vsaj nisi bolna? Paula: Tako nekako, slabo mi je. On: Sirotica! dal ti bom jaz nekaj, da ti bo bolje. Na! Ona: Oh gospod, kako ste dobri! (z hvaležnim pogledom). On: Kaj boš hvalila saj ne stane več kot 10 kron. Ona: Oh gospod, kako ste dobri! (z ljubeznivim pogledom). Janez ki je videl je rekel, da je bila pijacha, Meta ki je tudi videla je rekla, da je bila — maža. Naj bo kakor hoče, Paula je zdrava in tudi rudeča, odkar zahaja gospod zopet v hišo.

Vurberg. Saj Vam je menda znano, gosp. urednik, da je naša fara in občina v obče strogo pobožnega mišljenja. Da je fara pobožna, je pač zasluga našega gosp. župnika. Če pa ima g. župnik tudi za občinsko upravo enake zasluge, presodite Vi, gosp. urednik. Znano je namreč, da je glava vsega političnega in volilnega gibanja župnik. Občina ima nad 6.000 K. v hranilnah, 400 K v posojilih, 1.600 K v obligacijah, toraj nad 8.000 K, kar kaže skrbno gospodarstvo občinskega odbora pod pokroviteljstvom župnikovim. Na kak način prištedi občina ta denar, hočem Vam, g. urednik, v naslednjih vrstah pokazati; samo če date to v natis, uzegne krčiti celo papir, če se bo pisalo nanj, kako skrbi občina za reveže. Občinski ubožec Jože Golob je hodil od hiše do hiše. Pretečen teden (bil je že dalje časa bolan) oslabej je popolnoma. Da ne bi umrl pri hiši A. Štaneta, najel je imenovani posestnik dva moža, ki sta imela zavleči 80 letnega starčka h kmetu Francetu Krefl. Držala sta ga za pazuhe in vlekla, v tem ko je stavec brusil z nogami po trdi zmrzjeni cesti. Ko je pa zagledala gospodinja od daleč, kakega gosta — dobijo k hiši, začela je vpiti in zmerjati, da se je razlegalo po vasi. Moža sta popustila nesrečneža pred listnjakom, od koder se je z zadnjimi močmi zavlekel v hlev. Menda so tudi v hlevu pozabili na njega; šele drugo jutro so ga preiskali, ker se ves čas zganil ni, kajti bil je mrtev. Zanimivo je tudi, da je Franc Krep sin Janeza Krefl, gostilničarja in veleposestnika, o katerem je bila še pred nedavnim časom polna vsa javnost, in kateri pri vseh mogočih prilikah z „Bog nas vidi“ in „Bog je pravičen“, svojo pobožnost izraža. Tudi

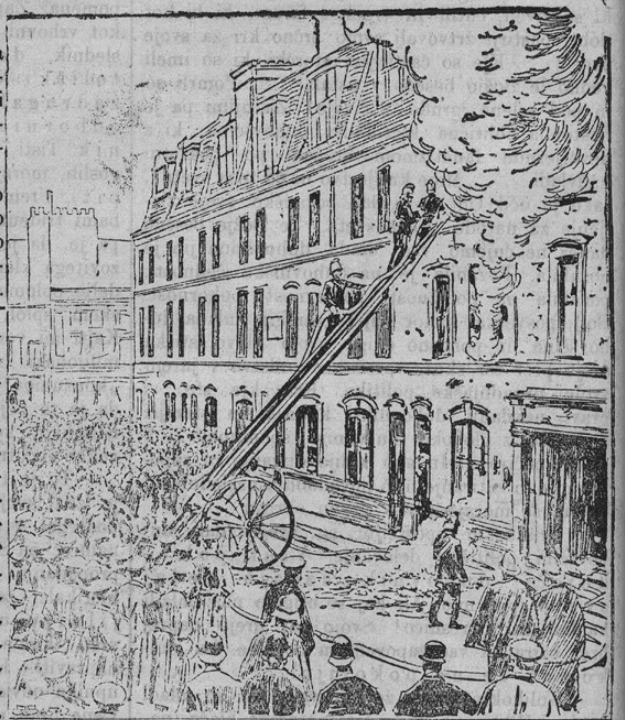
je zanimivo, da je Janez Krefl ni sprejemal tega reveža pod streho, kak je določil občinski odbor; le nekaj dni pred smrtjo, pravijo da je prenočil v kónjskem hlevu Kreflovem, pa še tedaj je baje dobil siromak zjutraj z bikovico čez pleča, ker ga hlapec ni našel tam, kamor so ga zvečer položili. (Če je to gotova rasnica, Vam bom prihodnjič poročal.) Krefl! „Bog je pravičen“. — Pred leti je umrla ženska sirota. Hodila in vlačila so jo slednjič bolno od hiše do hiše. Slednjič dalo jo je županstvo vendarle prepeljati v bolnišnico, pa prepozno; umrla je na vozu brez tolažbe sv. vere, ki ji je v občini toliko... Pred nedavnim časom zbolel je občinski ubožec Cvetko. Vlačili so ga jednako prejšnim. Slednjič ga ni hotel nikdo več sprejeti, ker se je bal, da bi mu umrl, ter s tem občutne stroške napravil; ker občinski naš urad, ne plačuje rad. Slučajno imel je ravno takrat konjederec ali šintar opravka v bližini dotične hiše, kjer se je nahajal imenovani ubožec. Čujtel! Naprosil je nekdo šintarja, naj naloži še to „nadlogo“ in jo zapelje v bolnišnico. Konjederec se je pošalil, da kogar ima on enkrat v rokah, ne bo več nadlegoval nikogar. In res, ko je pripeljal iz Krčevin na okrajno cesto, ni bilo več Cvetka med živimi. — Pa vsaj ni šintar zastoj vozil? Pač? — Toliko za danes od občine, njenih članov itd. V prihodnjic več v drugih zadevah. Gospodu župniku bi pa svetovali, da bi tudi v takih stvareh s svojo politično modrostjo delovali na in za blagor revežev.

Opazovalec.

Dornava pri Ptuju. Res redek slučaj, da bi kmet kmeta učil. Dne 15. januarja t. l. je prišel na željo naših občanov vzoren kmetovalec g. Vičanski Škerlec od Velike Nedelje na gospodarski shod, ki je bil na ta dan sklican za našo precej veliko vas. Gosp. predavatelj Škerlec nas je v jednatih in prijaznih besedah marsikaj koristnega za blagor kmeta iz svojih 18 letnih gospodarskih izkušenj podučil. Njegove poljudne besede o napravi novih travnikov, o pripravljanju semen za setev s strojem in o deteljni setvi po najnovejši iznajdbi so vplivale močno in čudno na nas zborovalce, ter smo sklenili, da začnemo tudi mi te naprave. Razložil nam je tudi napake pri poljskih rastlinah, ki jih imamo na naših njivah vsled ozkih ogonov s štirimi brazdami, kar v resnici priznamo. Velevažnega pomena za nas je tudi bilo, ko je gosp. Škerlec v 20 minutah v brzoparilniku „Alfa“ klajo skuhal, ter smo potem skusili krompir in repo, kar je bilo v resnici tako kuhano, kakor je prej povedal. Ta brzoparilnik „Alfa“ je pripeljal ta dan sem nam znani kmetovalec iz Cunkovec, kar smo tudi željno pričakovali. Po naši vasi

Boj z anarhisti.

Poročali smo že o boju, ki ga je imela policija v Londonu z ruskimi anarhisti. Kakor znano, so ti anarhisti ustrelili več policajev. Potem so se skrili v neki hiši, iz katere so ure dolgo na policijo in vojake streljali. Končno so tudi hišo zažgali in našli v plamenih svojo smrt. Naša slika kaže gorečo hišo po boju v trenutku, ko nastopa požarna bramba, da zaduši plamena.

Nach der Beschussung der Anarchisten-Burg in Houndsditch (London)

Zadnji čas je!

Kdor še nima

„Stajerčevega“

kmetškega

koledarja,

naj si ga takoj nabavi!

se sedaj govori, da čez to mašino ni nobene, kar jih kmet rabi in da si vsi do prihodnje jeseni naročimo t. brzoparilnik „Alfa“. Gospodu Škerlecu pa se spoštljivo za vse nauke zahvaljujemo, ter ga v mesecu maju t. l. obiščemo, da si še marsikaj novega ogledamo na njegovem posestvu.

Verače pri Kozjem. Priljubljeni nam „Stajerc“! Blagovoli sprejeti od svojega nepoznanega a vnetega pristaša par vrstic o veračkih klerikalcih, kateri so v veliki nevarnosti, da od samega napuha, kakor žaba v pravljici, ne počijo. Med njimi je seveda v prvi vrsti veraški župan g. Jakob Broha, po milosti župnika Kranjca, s katerim najraje kvarta — cerkveni ključar na Bučah. „Babulčov“ Jaka je znan vsled svojega plitvega življenja, kot slab denar, daleč na okoli. Goloto svojega življenja skuša prikrivati s tem, da se laska in prilizuje osebam, katere potrebuje pri svojih spletkah in ki bi ga znali razkrinkati. Vsled svoje neprimerne častihlepnosti je postal marsikaj, o katerih stvarih nima niti pojma, še manj pa zmožnosti izpolnjevati vse dolžnosti svojih stanov, ter odgovarjati vsem zahtevam svojih služeb; pač pa premetuje politične kozle in strelja prazne luknje v zrak. Najbolj mu smrdi „Stajerc“ in ljudi, kateri ga berejo ali v njega dopisujejo, ne more kar žive videti. Nekemu mladeniču-bolniku je odrekal „ubožni list“ samo zato, ker je vnet zagovornik „Stajercijanske“ stranke. Nekemu živinotrcu sta hotela z župnikom Kranjcem vzeti cerkveni sedež in to vsled tega, ker ne trobi v njegov rog. G. župan Jaka Bovha je prisegel na „sveto“ bandero dr. Korošca, ter se je proti volji njegove boljše zakonske polovice, ki je nekoč hotela, da opusti županovanje — zavzel, da uniči vse „Stajercijance“. Obžalujemo, a do sedaj se mu to še ni posrečilo. Koliko skrbi naš župan, o povemo ob prikliki redoma, ker naš namen je: razkrinkati naše klerikalčke. Bili smo mirni, dokler se nas ni preveč izzivalo in politično preganjalo ter nam kratilo splošne pravice. G. urednik! Vas pa prosimo, da počuete Jakata, da pred postavo smo vsi ednaki in da nima pravice „Stajercijancem“ utrgavati njihove „gepire“. Kje se še nahaja dlovek, ki bi verjel prilizanim besedam klerikalnih škrijcev, ki gledajo le na svojo korist, kajti nesebičnosti ni opaziti v klerikalnih vrstah, dasiravno se klerikalni „Slov. Gos.“ v imenu svoje stranke toliko ponaša z njo! G. J. Bovhatu pa povemo na uho: Kdor ima masla na glavi, naj ne hodi na sonce! Nadaljevanje prihodnjič! Gradiva dovolj! — V imenu tukajšnjih naprednjakov: Selsky.

Dol pri Hrastniku. Orka štelaža! Kaj pa je to? kaj neki imajo zopet Dolanci, da tako letajo dolski frakarji gor in dol; ali kje gori ali kaj je? To moram pa bolj natanko pogledati! Hitro skočim po svoj rešpetlin in ga nastavim doli v vas. Kaj vidim? Od šole gor koraka ena trupa ljudi, na čelu jim je učitelj Jurko-benko; vsi se nekaj jezno drže, kakor žaba, kadar vidi sovražnika. Kmalu za njim pride en močič z drugo bando; no, kdo so pa tisti? A ja, žnidar Stefančič je; morda grejo kam novo leto piskat ali svečnico pet, si mislim in gledam dalje. Kar pride vun iz Babčove hoste eden, opirajoč se na debelo palico in teška sapajoč, sem precej spoznal, da ta človek je bolan, če ne na duhu, pa saj telesno. Ko ga bolj ogledam, vidim da ima „Herzklopfen“; ej revež ubogi, kam tako hitiš? Gotovo mora biti nekaj posebnega na Dolu, ker pri cervki te že dolgo nismo vidili, so vsi rekli. Spet gor po cesti pridrdra en parnič, na katerem sedi Malovrh; tam zopet gre nekaj frakarjev, Rošov „dohtar“ Franc in še nekaj drugih neboditrebah, kakor: Zore, Strahovnik, Bedene, Musar, Joškovič Jošk, na čelu jim šuštar Dolinšek brez šušterskega stola, katerega je nehote doma pozabil. Čisto od zadaj pa pridejo neki debeli gospod; to so pa gotovo kak stotnik ali general, ker jo tako urno mahajo, misleč dohiteti svojo „forpatrolo“; sem jih komaj vjel na svoj rešpetlin. Kaj vidim? Njih ekselcena gospod dacar so, ki tudi mahajo na vse strani, loveč teško sapo, proti občinski hiši. Ko premišljam, kaj imajo tam opraviti, pride neka stara ženska in mi pove, da so danes občinske volitve na Dolu. Oj ubogi Dolanci, danes Vam je odbila zadnja ura, ker vse gre nad Vas, šuštarji, žnidarji,

učitelji, dohtarji, bolniki in po vrh še nekaj zaslepljenih rudarjev, ki so jim šli na lim, da morajo z liberalci vzivati zasmehovanje. Če pa vas danes ne denejo v žakelj, potem pa niso vredni pol fajfe tobaka! Sama „inteligenca“! Če v prvem razredu ne zmagajo šušterji, bodo v drugem žnidarji, če se ti ne, pa v tretjem čisto gotovo svetovno znani gosp. Cuzatov Jaka, profesor neumnoslovja, makrature, odbornik faflovcev, piskrovcesev in druge šušmarije; temu se ne boste vstavili. Pa kako, da so eni šli v občinsko pisarno, drugi pa ne? No, zunaj so ostali tisti, ki nimajo in jo nikoli ne bodo imeli volilne pravice na Dolu to so: Roševi fantiči, Peklarjev modrijan in Gnusov „kikiriki“. Pa kakor sem vidil skozi moj rešpetlin, se jim presneto slabo godi pri volitvah, ker so še ta stara rega Gnusa spravili na noge. O ubogi revež! koliko so se trudili sloveči zdravniki s teboj, pa te niso mogli spraviti več mesecev na noge in tudi v šolo ne, čeravno je trikrat manj pota, kot do občine. Ali bi ne bilo boljše, če bi lepo doma ostal v postelji in ne vžival sedaj tolike blamaže? Saj ste vidili liberalci, kako ste v državno-in deželnozborskih volitvah slavno pogoreli in sedaj pa še pri občinskih. Nikar se ne silite in repenčite, za liberalce na Dolu ni prostora. Odklenkalo vam bo kmalu! Še nekaj moram povedati. Ko so se vrata občinske hiše za starim Gnusom in dacarjem za vselej zaprla, se je dacar na cesti še enkrat žalostno nazaj ozrl in ko bi ga sram ne bilo, zavalil bi s celjskim grofom Urhom: „Še danes občinski odbornik in nikdar več!“ — Mi Vam pa kličemo s prerokom Menelikom: Ura je prišla, štruca je pečena in dobili ste vsak svoj delež!

Iz šmarskega okraja. Mislili in želeli smo si, da nas letos ne bodo več v Božiču naši božji berači nadlegovali; pa nekaj izjem je, vsa čast jim. Leto je že bilo tako slabo. Pa ti nikdar siti berači so vsako hišo in kočjo obiskali; posebno bi morali imeti do kočarjev usmiljenja, ker še morebiti v praznikih niso zabeljenih jedil imeli. S tem so pokazali usmiljenje do bližnjega. To jim jemlje vsak ugled pri ljudstvu. Že vaški otroci se iz tega norčujejo in pravijo: Glejte jih, že pa fehtat grejo! Mi smo bernjo že zdavno poplačali, kakor tudi domače berače siromake pri občini plačujemo in če bi kak žandar zdaj takega siromaka beračit videl, bi ga gotovo zasačil, ker je odplačan in nima pravice več beračiti. Čudno pa je, da kak žandar kakega odkupljenega božjega berača ne vlovi, ki je tudi odplačan. Na predganci se pridigne, da je vsako hlapčevsko „delo o praznikih prepove-

dano; dobro, ali ni to hlapčevsko delo, če nosilci z vrečami o praznikih od hiše do hiše beračijo in zrnje nosijo? Še bolj krivično pa je še tam, kje je eden duhoven, že na praznik. Štefana pri rani maši popoldanske večernice opravijo in ljudem na ta praznik z beračenjem skrb in nemir delajo, in tako ljudem, ki v jutru k maši ne morejo, pa še popoldansko službo božjo odjejo. Praša se, kaj je na praznik bolj potrebno, služba božja za farmane ali pa beračenje po fari? Ali se mil. škofu od svojih podložnih to postopanje in beračenje dopade? Ko je letos neki mladi gospodek svojo božično beračijo dokončal, se je potem v nedeljo, namesto, da bi se za podarjeno mu blago farmanom zahvalil, jih je na predganci le osramotil s tem, da je pripovedal, kako je pri in v hišah vse nesnažno in grdo našel, kako grde, stare in umazane podobe na stenah visijo itd. Mi smo se pa le pogledovali in jezili, pa tudi smejali nad takim nehvaležnostjo! Zdaj pa vidite, farmani, zakaj se po bernji hodi. Res lepo ogledalo in vesela božičnica za farmane.

Leskovec. (Prisega „deviške“ tercijalke). Gospod urednik, sprejmite tudi od nas iz Stermca, ki spadamo pod Leskovec, par vrstic! Tudi naše farške „device“ so take, kakor povsod drugod. Evo Vam dokaz! V tej občini stanuje posestnik Jože M., kateri je prisiljen vsled svojih družinskih razmer (on živi sam na svojem posestvu) najeti si dekle. Nekega dne leta 1908 se priklati v Stermce dekle in prosil, nagovorjeno od drugih ljudi, pri imenovanem gospodarju službe. Gospodar se je usmili in jo sprejme v službo, čeprav je vedel kot naprednjak, da je dekle popolnoma klerikalno in da prav za prav ni njegovega mišljenja. No dobro, dekle se je hliailo in je bilo kratek čas vrlo pridno. Kar naenkrat pa prodere tercijalke lastnost na dan, t. j. mačka je pokazala svoje kremplje. Gospodar sprevidi, da dekle ni za posel pri njegovi hiši ter jo odslovi. Na to se je klatila ta tercijalka nekoč po Kočevju na Kranjskem in drugih krajih blizu dve leti, tako da si je konečno „zaslužila“ (vzor leskovskih deklet) toliko, da je dala življenje nezakonskemu otroku na deželni porodišnici v Gradcu dne 8. marca 1910. Pa kaj je to! Otrok se mnogo porodi in in če se to tudi Juliki zgodi! Jeli bila kriva tercijalka Julika sama ali ne, tega ne vem, pač pa vem to, da so zagnali njeni sorodniki vik in krik, češ, brez očeta ni prišel ta otrok na svet, — kje pa je oče? — Ja, kje je oče? Najboljše, podolžimo prvega gospodarja J. M. v Stermecu za očeta, ker ta je dober posestnik in ima de-

Naša nova vlada.

Tukaj prinašamo slike naših ministrov, katere je baron Bienert za tretjo svojo vlado zbral. Od zgoraj (levo proti desnem) vidimo zaporedoma: dr. pl. Glombinski (železniški minister in poljski žlahčič), dr. Weiskirchner (trgovinski minister in član klerikalne stranke „Bog pobasaj“), vitez pl. Zaleski (minister brez opravka, kar so sicer pravzaprav vsi), grof Karl Stürgkh (minister za bogočastje in baje tudi za poduk, „črni grof“ iz Stajerske), Bienert III., (vodja in poglavar), dr. pl. Hochenburger (minister za pravosodje, katerega je že prav malo), pl. Georgi (deželnobrambeni minister, ki zahteva vedno nove kanone), dr. Mayer (finančni minister, ki ima le en opravke: iznajdeti vedno nove davke), grof Wickenburg (notranji minister). To so torej naši — „očetje“!

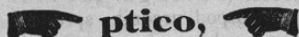

Das neue österreichische Ministerium.

nar. Sklenjeno, storjeno! Julika podolži svojega dobrotnika in pridnega gospodarja za očeta, pride z njim pred ptujsko sodnijo, ker ta dokaže svojo tozadevno nedolžnost in gre popolnoma oproščen domov! Julijana pa nakoplje si pri tej priliki na svojo dušo prisego, pri kateri je zvala vsegamogočnega večnega Boga kod pričo! Cela stvar je imela vsled ugovora državnega pravnštva v Mariboru posledice in je bila dne 23. decembra p. l. obsojena Julijana v dvemesočno težko ječo, poojstreno vsakih 14 dni s postom. Pa nič ne škodi! Sedaj je že tam, kamor jo je obsodila višja sodnija. Tam si vendar enkrat premisli, kaj je prisega, kdo je oče in kako se po nepotrebnem meče blato po takih ljudeh, ki so ji izkazali zgolj — dobroto! — Gospod urednik! Zahvaljujem Vas, da ste sprejeli ta-le dopis, katerega Vam je doposlal v svarilo naše Leskovške klerikalne mladine naprednjak.

Prošnja.

Huda je zima, sneg in mraz vladata! Ne pozabite v teh težkih časih nedolžne živali, ki hudo trpi. Mislite na

ki nima ne hrane, ne toplote. Potresajte ji zrnja! Po leti vam stoterokrat povrne!

Nekaj razgovora.

(Za vse, posebno pa za Dravsko dolino.)

Naša dravska dolina bi se dala v gospodarskem oziru bolj izrabiti, kakor se to dosedaj zgodi. Dandanes mora pač vsakdo priznati, da svet napreduje in da dirjajo dežele in države in pokrajine in občine vedno naprej, v vedni konkurenci naprej. Zaspanci in dolgočasneži seveda ne dosežejo ničesar. Do zmage in do boljše bodočnosti pridejo le tisti, ki znajo oči odprte držati. Stara govoric pravijo, da gre enkrat mimo vsacega človeka sreča; takrat jo je treba zagrabiti... Svet napreduje! To vidimo danes tudi že na kmetih, kjer so se stare, nekdanje razmere najdalje odhrzle. Danes že opazujemo vse drugo, umstveno gospodarsko delo, vidimo med kmeti gospodarske knjige in kmetijske časopise, vidimo tu in tam poljedelske mašine, — z eno besedo: napredek v delu, napredek v setvi in žetvi! Svoj čas so bili naši pradedje veliki nasprotniki zgradbe novih železnic. Rekli so, da železnice ne potrebujejo, da imajo dobre konje in vozove, da je škoda tiste zemlje, ki bi se porabila za nove proge, da so železnice nevarne in grešne novotarje itd. Vse to so rekli naši pradedje in kimali z glavami. V drugih krajih zopet so bili pametnejši ljudje, ki so rekli: pa naj se železnica tukaj na naši zemlji gradi. In danes? Tam, kjer se je železnica gradila, zrasla je vrednost zemlje, tam je veliko večji skupiček za kmetijske pridelke, tam napreduje gospodarstvo v vsakem oziru, tam ni visokih stroškov za vožnjo, tam se razvija industrija, ki daje zaslužka in pusti denarja v deželi. Tam pa, kjer so nasprotniki „novotarj“ kimali z glavami, zaostal je vsak razvitek, tam ni napredka, tam stojijo stoletni gozdovi, ki se ne morejo podirati, kjer je vožnja predraga, tam živi kmet na svoji grudi kakor berač ob cesti. Vprašamo: ali ni to res? ali nimamo prav? Mi gotovo nismo prijatelji vsake nove vpeljave, ker dobro vemo, da je tudi na tem polju mnogo plevela. Mi se ne navdušujemo za vsako stvar samo zaradi tega, ker je nova. Treba je tudi tukaj slamo od zrnja ločiti. Ali kar je med novimi vpeljavami dobrega in koristnega, to pozdravljamo z veseljem in za to se navdušujemo ter to tudi ljudstvu priporočamo. Kratkoviden v gospodarskih zadevah ne sme biti človek. Kajti drugače si koplje sam sebi grob... O vsem tem hočemo v teh člankih po domače in polagoma razpravljati. Mi hočemo namreč zlasti o nekaterih zadevah govoriti, ki so po našem mnenju važnega gospodarskega pomena za ptujski okraj, v prvi vrsti za dravsko dolino. Ne maramo, da bi vsak čitatelj kar z obema rokama naše nazore in naše mnenje podpisal. Ne, prav veselilo bi nas,

ako bi se tudi posamezni posestniki k besedi oglasili in v „Štajercu“ svoje lastno mnenje povedali ter brezobzirno zastopali. Kajti to smo že od nekad povdarjali, da pozna kmet svoje razmere najbolj sam. Kmet v najbolje, kje ga čevlji žuli... Toliko smo hoteli kot uvod za danes povedati. Prihodnjic pa preidemo k stvari sami.

(Naprej prihodnjic!)

Nova ministra.

V tretjo Bienerthovo vlado vstopila sta tudi dva nova moža, katerih sliki prinašamo danes. Prvi je Adalbert

Adalbert Freih. v. Widmann,
n. neue österr. Ackerbau-Minister

Karl Marek,
Minister für öffentl. Arbeiten

pl. Widmann, ki je imenovan za novega poljedelskega ministra. Drugi pa je minister za javna dela Karl Marek.

Novice.

Polom v Ljubljani. Grozni polom prvaških posojilnic že kaže svoje posledice. Te dni so v Ljubljani svinjskega trgovca Elijo Predovič za razmeroma malo svoto zarubili. Predovič so imeli doslej splošno za milijonerja. Bil je eden voditeljev in glavnih priganjačev Hribarjeve stranke. Na njegovem posestvu je več kot en milijon kron denarja vknjiženih. Najbolj važno pa je, da je ta svinjski trgovec glavni akcionar tiste prvaške „Glavne posojilnice“, katero so zdaj likvidirali. Predovič ima namreč za 2.000 K deležev in jamči tedaj za osmi del vsega posojilničnega dolga. Ker je zdaj že sam na boben prišel, seveda to jamstvo ni nič vredno in bo dejelo morali drugi za tega poštenjaka plačavati. Ako pride Predovič v konkurz, kar je zdaj vse-kakor pričakovati, potem mora tudi „Glavna posojilnica“ v konkurz stopiti. In gorje upnikom! Med upniki se nahaja poleg drugih zavodov tudi ljubljanska „kreditna banka“... Pač žalostno, kakšni konec jemljejo prvaška denarna podjetja, ki jih je ustanovila nezmožnost in prevzetnost zapeljivcev slovenskega ljudstva!

Švindl! Pozor! Kakor razni drugi listi, objavili smo tudi mi v zadnjih številkah plačani inzerat firme „Metropole Hungaria A. Hackenberg, Budapesta“. Inzerat je kazal veksirno sliko in obljubovalo se je v njem tistemu, ki reši to uganko, ne vemo kaj že vse. Zdaj dobimo od raznih strani pisma, v katerih se ljudje pritožujejo, da so uganko rešili, da so svoto 170 K na dotično firmo poslali, da pa

ali sploh nobenega odgovora, ali pa kakšno nič je bilo vredno stvar za svoj denar dobio. Dotičniga zdej firma je torej sleparska in njenogo od inzerat navadni švindl. Opozorjamšops inzerat javnosti na to goljufijo! Sicer pa smo že skupaj večkrat omenili, da mi za inzerate napram oblejo iz činstvu ne moremo nobene odgovornosti prevzeti! Mi — kakor tudi vsak drugi list! — sprejema s trmamo ravno inzerate, od katerih list v velikopsa v meri živi; ali mi vendar ne moremo pri vsam se š kemu inzeratu poizvedovati, ali je dotičnik poi in koštenjak ali lump. Čitatelji morajo biti torej — zd sami toliko izvežbani, da ločijo inzerate pošteni; Šegu in one falotovskih firm. Kadar izvem o kakšni Deže slepariji v inzeratih, seveda nastopimo protopetjski temu. Ali več se od nas ne more zahtevati. Mnišnica smo torej, to mora vsak pametni človek priznati ima v nedolžni na slepariji omenjene madjarsko-jula veddovske firme, katere goljufivi inzerat seveda netine bodemo več objavili. Toliko o tej stvari! — lovit.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Plojeva „Sloga“ je zakotni listič, ki je gati. 2 vsei svoji ljubljanski poulični predrznosti vendarlni c grozovito smešen. Pomena seveda nima nobeveda, n nega, kajti list je brez vsake stranke in za umira njim ne stoji nikogar. Tudi čitateljev in naročrodnja nikov ima tako malo, da imajo gotovo prostora ti in dovolj v postranski sobi ptujskega „narodnegodno, doma“. List ima le en namen in en cilj: hofstora rata Ploja, pardon, senatnega predsednika Plojati svone mara danes noben drugi časopis hvaliti; zaba en pa je ustanovil s svojim denarjem „Sloga“, v Nev katero pisari po največ v stare čase zaljubljeni tudi fajmošter Šegula ter nekaj fantkov, ki si nam“. 2 drug način ne morejo kruha služiti. „Sloga“ jekega torej tisto za hofrata Ploja, kar je reklama za plan židovskega trgovca in kar je za cirkus tisti batolišk jaco, ki pred vratni vpije „Nur herrrrrrrein tolišk spaziert“... Vse to je splošno znano. No, Plojako je dajal in dajal denar za ta smešni listič, ki Fa mu je pač bolj v sramoto nego v čast. Ali o n vsaka stvar ima svoj konec. Ploj se je pričelmoške za ušesmi praskati. Njegovi prijatelji so siceretske Ploju ploskali, ali cvenka niso dajali. Ploju je tam bilo pa tudi žal za drobiž, ki bi ga lahko nammi. 2 drug način porabil. Lista pa tudi noče opustiti ročit Kaj torej storiti? No, slavna „uprava“ „Sloge“ je se je vsedla in je spisala nebroj drobnih pisem, ad te v katerih je točila solze kar na litre in v imenu ga č vseh svetnikov s krvavo glavo prosjajala tertalni fehtarila za podpore. Povsod je fehtala, pravtpnik povsod, pri liberalcih, pri klerikalcih, pri naž k prednjakih, ja celo pri Nemcih. Ako bi to vseit ka ne bilo tako grozno smešno, rekli bi, da je oča ne vagabundovsko fehtanje naravnost škandalnosr in da je Ploj podoben razcapanemu „vandrovca“ adke ki pobira po vaših mile darove... Ako potrebuje Ploj res hvalospenov v tiskani obliki, poibar tem naj si za sto vragov sam svoj „list“ plačuje. Druge ljudi pa naj pusti s tem beračenjem prioznic miru! Sicer je pa gotovo, da jetični „Slogi“ jlico, tudi to ne bode pomagalo. Par ljudi je bilo in morda tako neumnih, da so vrgli par kronicribit Ploju v klobuk. Ali nafehtana svota pač ne neša bode nepotrebno „Sloga“ pri življenju odbrzala o je „Sloga“ naj svojo obliko devetkrat spremeni, — je je pomagalo ji pač ne bode. „Narodni dnevnik“ i ho ji je zapustil pot za seboj in smrti zvoncek o re ji bode kmalu zapel. G. senatni predsednik i na čimpreje vstavite izhajanje „Sloge“, temmanjskali dolga bode v tiskarni in tempreje bode Vašil s politični blamaži konec!

Šegula v luknji. Jermerar Šegula v Ptuj se pač krvavo keša, da je sedel na prvaške li-ava manice. Mislil je pač, da mu je treba le dr-ahke Jurtelovega prijateljstva in vse bo dobro. Ali e-le Šegula, Šegula, prvaki imajo ljubezen le toliko nora bode šel zdaj Jurtela za-te ričet jesti? Ne, redi Jurtela se bode s pohanimi piščanci mastil, ti puri pa se bodeš na trdem ležišču postil... Jermerar Šegula je namreč pri ljudskemu štetju ko- v pr misarja ozmerjal in skozi vrata pahnil. Vpil je, spad da ne zna nemškega, da ga mestni urad nič ne naro briga itd. Preteklo soboto se je imel zaradi vašk tega pred sodnijo zagovarjati. In glejte, jerme- z nj nar je postal tako majhen, tako ponižen, da bi kaže kar iz roke jedel. Tudi nemškega se je v teh luči. v dneih prav hitro naučil; kdo bi mislil, da zdaj ima tako brihtno glavico! Pred sodnijo je go- sta voril namreč izključno nemško in od zatajenih gg-